

[Otto Mørch]

arbejde for, at man også lever op til det politiske ansvar for at bedre situationen på det kollektive trafikområde.

Ivar Hansen (V):

Jeg har i og for sig kun en enkelt bemærkning at gøre til ministeren angående spørgsmålet om eventuel statsstøtte til de regionale busselskaber, statsstøtte direkte eller indirekte under en eller anden form. I mit første indlæg advarede jeg imod at gå ind fra statens side i projekter af den art. Jeg har naturligvis i den forbindelse nærlæst den del af ministerens tale, som netop går på spørgsmålet om en investeringspukkel i hovedstadsområdet med hensyn til behovet for en forlængelse af S-banestrækningerne. Jeg har lagt mærke til, at ministeren i sit svar på forespørgslen siger med henblik på eventuelle forhandlinger med hovedstadsrådet:

»Fra regeringens side vil der ved disse forhandlinger blive taget udgangspunkt i den specielle ordning, der findes i hovedstadsområdet for de lokale statsbanestrækninger.«

Nu husker jeg lovforslaget om kollektiv trafik i hovedstadsområdet, som vi behandlede her i folketinget i foråret 1977. Jeg husker også, at den daværende minister for offentlige arbejder i sit oplæg og i sit lovforslag til folketinget havde det ønske, at man skulle have givet en langt større dækning til hovedstadsområdet, at man skulle have givet muligheder for langt større investeringer i hovedstadsområdet end for det øvrige land. Derfor er jeg bange for resultatet, hvis man fra regeringens side går ind i forhandlinger med hovedstadsrådet med henblik på at udjævne den investeringspukkel, vi står foran. Det kan naturligvis isoleret betragtet siges at være fornuftigt og rimeligt, men man skal ikke se bort fra, at man herved let løber den risiko, at man forrykker den investeringsbalance, hvis man kan tale om en sådan, der hidtil har været i DSBs samlede virksomhed. Jeg går ud fra, at ministeren ikke kan regne med i de nærmeste år at komme til at disponere over væsentligt forhøjede bevillinger. Det er også på den baggrund, jeg advarer ministeren mod at gå ind i konstruktioner af den art, i hvert fald uden at have vurderet tingene i en sammenhæng.

Hvis formålet med denne eftermiddags debat har været at få vedtaget den dagsor-

den, som SF og VS nu har fremsat, ja, så må det siges at være skønne, spildte kræfter; så har eftermiddagen været fuldstændig spildt. Men vel, der kan måske alligevel siges at have været en del nytte af den tid, hvori vi har ført denne debat. Det er under alle omstændigheder ganske nyttigt, at de partier, der har haft – og formentlig også i de kommende år får – et ansvar for trafikudviklingen her i Danmark, med jævne mellemrum udveksler synspunkter om de mere principielle holdninger til den fremtidige trafik herhjemme. Vi kan selvfølgelig ikke tilslutte os den fremsatte dagsorden.

Margrete Auken (SF):

Det er en stor ære, der er overgået os, at vi således har givet anledning til, at de ansvarlige har kunnet få lejlighed til at udveksle tanker om en situation. Vi er meget benovede over således at have fået den ros.

Derudover vil jeg sige, at jeg synes, de tanker stort set har været få og små. I betragtning af, at den danske befolkning faktisk alle sammen, også de, der bor i de tyndt befolkede områder, snakker om situationen i den kollektive trafik og venter sig en eller anden form for initiativ, for slet ikke at tale om fantasi – det er stadig væk det, vi beder om – så har det været en noget mat affære. En meget stor del af tiden er gået på at snakke om: hvordan undgår vi, at noget bliver bedre?

Der er to hovedsynspunkter, jeg godt vil fremhæve i dette svar. Det ene er den totale mangel på drøftelse af hele sikkerhedsspørgsmålet i forbindelse med en ændring af vores trafik. Jeg vil godt citere fra Nordkoltrapporten det sted, jeg bragte et lille citat fra før. Jeg er i øvrigt meget ked af, at vi ikke har fået flere kommentarer fra ministerens side til dette store rapportarbejde; det har været meget skuffende. Jeg vil godt tage dette ene citat:

»Trafiksystemet synes i dag mest at være udformet for at give størst mulig bevægelsesfrihed til de raske og stærke i samfundet« – det var derfra, jeg havde det, fru Mimi Jakobsen – »dvs. de med god økonomi, udholdenhed, godt helbred og hurtig opfattelses- og reaktionsevne.«

Der er altså en hel del mennesker, der ikke er i den situation og ikke opfylder alle